

[Gudme.]

auktion, konkurs el. lign.«. Og det må jo rent begrebsmæssigt sige, at det er den, der anmoder om det, og ikke den, på hvis vegne der anmodes om det, så derfor må man umiddelbart sige, at hvis vi er enige om – og det er vi vist – at det, man vil gennemføre med dette lovforslag, er, at hvis det er samme kreditor, der hos samme debitor har flere fordringer, så skal rabatten gives, og ikke i andre tilfælde.

Så må det umiddelbart være sådan, at hr. Glistrups forståelse af ordet fordringshaver er den naturlige anvendelse, og ikke rekvirent, for det er den, der eventuelt på fleres vegne kan begære forretning foretaget hos den samme debitor.

Men så kommer lovkontoret – og det er jo en autoritet, vi alle frygter – og siger, at i retsafgiftsloven betyder ordet rekvirent noget andet, end det betyder i almindelig gængs forstand, altså sådan som det er beskrevet i Juridisk Ordbog. Og da vi befinder os inden for retsafgiftslovens område, må vi jo sluge den forståelse af det, som lovkontoret indpumper i ordene. Med denne bemærkning må jeg altså sige, at når vi skal forstå rekvirent som fordringshaver, altså noget, der er afvigende fra det normale, og vi nu har lovkontorets papir for det, så stemmer vi imod ændringsforslaget, men hr. Glistrup har jo ret. Tingene bliver sværere, når man skal ned at se i noterne, at man forstår et ord på en anden måde, end det sædvanligt defineres.

Glistrup (FP):

I forbindelse med det, hr. Gudme lige har sagt, kunne det være ganske interessant så også at få en udtalelse fra lovkontoret om, hvordan man forstår ordet fordringshaver, for mens man altså kan lave filifut med ordet rekvirent, så turde ordet fordringshaver i hvert tilfælde være så klart og så tydeligt, at der ikke dér er nogen grund til at misforstå noget. Og hvis man har valget imellem et ord, der er klart, og et ord, som kan have forskellige meninger hos de lærde og hos dem, der har brug for det, så synes jeg nok, at hr. Gudmes præmisser skulle have ført til en anden konklusion.

Men til afstemningen.

Hr. Camres udtalelser på de forenede partiers vegne undrede mig ikke noget særligt, for det lyste jo ud af dem, at hr. Camre kun havde læst overskriften til forslaget, nemlig

hvem der havde fremsat det – det var fremskridtspartiet – og derfor skulle der stemmes imod, for hans begrundelse var jo lige stik modsat det, der er forholdet, nemlig at efter den sproglige forbindelse, hvor der halvanden linje længere nede som den anden part i sagen tales om skyldneren, så er det i hvert tilfælde sprogligt rigtigt at bruge ordet fordringshaver i den første linje, for den sproglige modsætning til skyldner er ikke rekvirent. Den sproglige modsætning til rekvirent er rekviritus. Det er sprogligt aldeles ulogisk at forme det på den måde, som hr. Camre med hans flertal i ryggen nu vil trumfe igennem.

Hagen Hagensen (KF):

Vi har mange store ting at beskæftige os med i dette ting, også spørgsmålet om sprogfortolkning. Det er klart, at det, der skal være lov, også skal dække det, som det angår. Men den udformning, der er givet ændringsforslaget, som ministeren stillede til anden behandling, er fuldt i overensstemmelse med den sprogbrug, der anvendes, og det dækker også det begreb, som der er tale om, når vi tager retsplejeloven i brug.

Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger i anledning af, både hvad hr. Gudme sagde, og hvad hr. Glistrup nys sagde. For mig er der ingen tvivl om, også overensstemmende med retsplejelovens indhold, at en fordringshaver er en, der har et pengekrav, hvorimod den, der rekvirerer noget, er den, der kan have andre krav også, og derfor har man denne samlebetegnelse.

Dertil kommer, at hverken hr. Gudme eller jeg i det borgerlige erhverv, vi har, er at betegne som rekvirent, når vi begærer, nemlig på en andens vegne, foretaget en fogedforretning eller noget som helst andet, hvortil der skal en rekviritus. Det gør vi for en navngiven person eller for et selskab, og det er den pågældende, der er rekvirenten, og ud fra dette må den sprogbrug, der er anvendt, være den rigtige.

Skyldneren som begreb bruges i retsplejeloven om alle dem, der skylder noget. Det kan både være pengekrav og andet, der skal opfyldes, og det er en sprogbrug, som man har brugt i lange tider. Jeg tror såmænd ikke, det havde været nødvendigt at tage Juridisk Ordbog i brug for disse ting, for den, der begærer, er den, hvis ret skal gennemføres, og det, vi andre gør som sagførere eller noget andet, er, at vi